

Иллирийската древна западна апостолска самостоятелна църква, не е национална, а принадлежи на всички православни народи, които населяват нейния обширенъ диоцезъ. Тя не може да измѣнява тѣзи свои древни традиции по каприза на митрополититѣ отъ Царство България. Думата ми е за изпратеното писмо отъ митрополититѣ на Царство България до покойния блаженейши архиепископъ (Екзархъ) на България или първа-юстинияния, Йосифа въ Цариградъ, подъ № 3434, отъ 27 юни 1912 година, което се състои отъ цѣли 32 страници. Ние считаме за излишно тукъ да излагаме съдържанието на това дълго писмо на митрополититѣ отъ Царство България до Негово Блаженство главата на древната апостолска иллирийска самостоятелна църква, който има своето апостолско седалище въ Цариградъ въ своя ставропигияленъ метохъ въ общия интересъ на православната вселенска църква. Въ отговоръ на това дълго писмо на митрополититѣ отъ царство България само ще кажа това, че тѣ сж длъжни, съгласно църковнитѣ канони и съгласно древната църковна практика на православната вселенска църква, да поменуватъ въ богослужението каноническото име на тѣхния блаженейши архиепископъ на България или първа Юстинияния, главата на древната апостолска западна иллирийска църква, и всѣко тѣхно решение взето отъ митрополититѣ на царство България, безъ съгласието на Негово Блаженство или на неговия намѣстникъ въ царство България, нѣма никакво каноническо значение и се счита като да не е било предъ православната вселенска църква. Това се иска отъ църковнитѣ канони, това се иска отъ древната църковна традиция на православната вселенска църква — митрополититѣ отъ царство България да поменаватъ каноническото име въ богослужението на своя блаженейши архиепископъ и глава на древната българска самостоятелна църква, въ църковния диоцезъ на когото влизатъ заеманитѣ отъ тѣхъ митрополии. Само тогава митрополититѣ отъ царство България ще да изпълнятъ завета на тримата велики православни иерарси и обновители на древната апостолска българска или първо-юстинияновска самостоятелна църква: Илариона Макариополски, Авксентия Велешки и Паисия Пловдивски, които сж претърпѣли такива трудове въ борбата съ елинистическата цариградска патриаршия, която се е превърнала отъ вселенска